

Jako obvykle trávím na **Folkové Ohři** jen sobotu, ale letos jsem trávil opravdu jen pouhou třetinu festivalu, protože pátek i neděle byly plnohodnotnými festivalovými dny – v neděli se končilo až kolem osmnácté hodiny.

Ale pojďme k

sobotě: v 11 hodin otevírala

Sabina Uxová

. Statečná sólistka, vydatně podporovaná rodinou. Technicky nástroj zvládne, na hlasu je třeba ještě trochu pracovat zejména ve výškách, ale aby jako písničkářka zaujala, musí mít na vystoupení alespoň 50% vlastní tvorby a převzaté písničky jen jako koření vystoupení. Tady to bylo naopak, ale časem se to jistě upraví. Má kariéru před sebou. Pak nastoupila skupina

Scarabeus

, která nás vrátila do 70. let a také trochu připomněla, jak jsou ty sedmdesátky už daleko.

Následující

Strunovrat

přinesl typickou folkovou muziku, ale přišlo mi, že byli nějací nerozehřátí. Dostal jsem CD, tak předpokládám, že tam budou v plné síle. Ale hrálo jim to dobře. Jiný styl a svěžího ducha muziky přinesly

Nové struny

. Věnují se swingu, kupletům, semaforickým písničkám a podobně, ale publiku změna žánru vůbec nevadila. Jsou festival od festivalu lepší, i když možná ještě rychleji mění sestavu.

Pacifik

s „Novou“ zpěvačkou předvedl jedno z nejdelších festivalových vystoupení, sestavené zejména z trampské klasiky, ke swingu či jazzu se uchýlil jen v několika případech. Postrach všech moderátorů,

Klíč

, nastupoval po Pacifiku a asi když mě viděli tak vyděšeného z toho, jak dlouho zase budu muset stát před pódiem a žvanit, stihli se nazvučit za krásných 27 minut (oproti 40 z minula). Ale pak to zase stálo za to. Loni propagovali nové CD, letos se tedy s klidem vrátili ke klasice. Pěkné to bylo.

Vrchol večera přišel odpoledne – od půl šesté nastoupila **Epydemye** a naprosto publikum převálcovala. Staršími skladbami, písničkami z alba

Kotlina

i písněmi z nejnovějšího CD

Milé děti

. Větu „Epydemye utopila rozhodnost z Kotliny v mateřském mléce alba Milé děti“ si nechám až na recenzi. Epydemye je příkladem té kapely, která mi jako reprezentant současného folku na některých festivalech chybí. A je srdeční záležitostí organizátora festivalu

Míly Pražáka

, který si její vystoupení taky náležitě vychutnal. Jediná kapela, která po vystoupení prodávala svoje CD déle, než trvalo její vystoupení. Fronta jak na

Maso!

Následující

Hradní duo

, kterých bylo šest, se ale rozhodně nedalo zahanbit. Středověkem inspirovaná muzika, v základech folková, ale provedením až dravě rocková, se zase nejvíc líbila mě. Škoda, že nemají aktuální CD. I následující

Slávek Janoušek

překvapil – nebyl sám, ale měl s sebou dva muzikanty a hned všechny písničky zněly jinak než jen s kytarou. Láďa Zítka dostal i sólovou šanci a na basu hrál Jan Vondrák (syn). I Slávek Janoušek zalovil v historii, mě nejvíc nadchla

Škoda 1000 MB

a řekl jsem, že ji taky vrátím zpět na rozhlasové vlny, aspoň do pořadu Folkmenu. Ale hrál i svoje nejnovější písničky z alba

Tohle je vzkaz

. Závěr patřil

Strašlivé podívané

a byl to v podstatě druhý vrchol večera – Strašlivka tyhle závěry umí. Omylem jsem jí ale přisoudil dvě písničky jiné skupiny, hrající podobně orientovanou muziku a to je trošku varující. Pro mě, ale i pro kapelu. Byla stejná jako před dvaceti lety, kdy jsem ji viděl naživo poprvé. Ale možná je to dobře.

Celkově tedy Folková Ohře letos nabídla reprezentativní výběr klasiků i mladší (ne úplně nové) folkové krve. Zvučil jako vždy dokonalý Pája Jindrák, který si pořídil dokonce ochranu na kabely, a tak ubyla nervozita na jeho i mojí straně (kolikrát budu muset za večer vyhlašovat, aby se na kabely nešlapalo).

Folková Ohře, 23.-25. srpna 2019, Kynšperk nad Ohří